

Schaduwstad

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314494

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam

© 2015 Elisabeth Day

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Eefje Bosch

Oorspronkelijke titel *Paradise City*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury Circus

An imprint of Bloomsbury Publishing Plc

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Voor Emma - here's one for the rogue

Howard

Hij hield van hotels. Het warme zoeven van de schuifdeuren. De keurig neutrale vloerbedekking, nog vol strepen van de stofzuiger van die ochtend. De vrolijke lach van de receptioniste, haar make-up, die zowel afschrikwekkend als bemoedigend werkte. Hij hield van de appels in glazen schalen, al had hij er ooit een genomen en was hij teleurgesteld geweest over de maffe smaak, de licht gruizige meligheid die hij – zelfs nu nog – achter op zijn tong kon proeven. Hij hield van de steelse blikken op de leunstoelen in de lobby, de geruststellende anonimiteit, het standaard quasiluxueuze kunstleer en de potten met pas besproeide witte orchideeën, waarmee een cocon van veiligheid werd gecreëerd.

Hij hield van de clandestiene ontmoetingen: het geflirt van overspelige koppels, de stadsgids die informatie gaf, de journalist die met een grijze, onopvallend uitziende man zat te praten en aantekeningen neerkrabbelde. Hij hield van de heimelijke transacties, de suggestieve glimlachjes, de vulpenen die hem werden aangeboden om een vakje mee aan te vinken voor een ochtendkrant of te tekenen

voor ‘overige onkosten, als het u niet ontrieft, meneer’. Van al die dingen hield hij.

En vandaag, nu, op deze ochtend, wordt hij bij zijn eerste stap in het Mayfair Rotunda overmand door een weldadige rust; die voelt hij al meteen zodra de punten van zijn op maat gemaakte leren Church’s-schoenen lichtjes de marmeren vloer raken. Hij ademt een flinke teug airconditionerlucht in, laat zijn Italiaans lederen weekendtas door gehandschoende handen aannemen en loopt verder.

‘Fijn u weer te zien, Sir Howard,’ zegt de receptioniste. Met samengeknepen ogen bekijkt hij haar naam-bordje. TANYA, staat er in schreefloze letters op, boven twee piepkleine vlaggetjes – eentje is Spaans, het andere herkent hij niet. Iets Oost-Europees ongetwijfeld. Waarschijnlijk een van de voormalige Sovjetstaten. Ze zaten overal, die dunne, ambitieuze meisjes met hun zwarte haren en spitse gezichtjes. Niet per se een goede zaak, vond hij. Toen hij laatst Le Caprice belde om te reserveren had het meisje aan de andere kant van de lijn met een zwaar, schurend accent hem gevraagd hoe zijn naam werd gespeld. Hij kwam daar al jaren.

Toch zal hij nooit voorbarig oordelen. Hij heeft respect voor lef, mits goed ingezet. Ook mag hij de immigratie graag romantiseren, zichzelf eraan herinneren dat als de Britten er niet waren geweest, zijn

voorouders door de nazi's waren vergast. De Finks, zoals ze destijds heetten, zouden door de gelaarsde monsters in hun kraag zijn gegrepen als ze in 1933 niet naar Engeland hadden weten te ontkomen. En nu, moest je ze nu eens zien, zou hij willen zeggen. En nu...

Hij heeft de vernietigingskampen nooit bezocht – kan de gedachte niet aan, laat staan de realiteit – maar zijn persoonlijke geschiedenis blijft een bron van trots. De enige keer dat de BBC hem vroeg aan een discussieprogramma deel te nemen had hij die avond gepleit voor een versoepeling van de grenscontroles en was hij volop toegejuicht, meer dan de meeste mensen. Achteraf gezien wist hij niet eens precies waarom hij dat gezegd had. Hij stemde Tory godbetert.

Hij lacht naar Tanya, imponeert haar met zijn dure gebit (met kronen, en gebleekt door een tandarts die hem door een lager lid van het koninklijk huis was aanbevolen. Hij is er de persoon niet naar om namen te noemen).

‘Dank je wel.’

‘U hebt uw gebruikelijke suite, Sir Howard.’

Heel even kan hij wel huilen van dankbaarheid vanwege dit vriendelijke gebaar, deze vooruitziende blik, deze menselijke ruimhartigheid die hem door een internationaal concern wordt getoond. Hij was

altijd al sentimenteel: moeiteloos tot tranen geroerd door tv-reclames voor goede doelen met zielig kijkende kindertjes in het ziekenhuis. Maar het feit dat Tanya zijn naam nog weet heeft hem, in één klein maar belangrijk gebaar, laten zien dat hij is wie hij denkt te zijn; dat hij gezien wordt als een zakenman van formaat. Doordat Tanya hem zijn vaste suite geeft, aanvoelt wat hij nodig heeft, weet hij weer dat hij succesvol is, een rol speelt in de gang van zaken; in het smeren van de radertjes, in de handdrukken die tot lunches leiden, die weer tot koop en verkoop leiden, wat weer leidt tot meer invloed, een vinger in de pap bij het besturen, een vinger die er uiteindelijk voor zorgt dat de wereld blijft draaien. Hij krijgt dingen gedáán. Daarin is hij absoluut succesvol.

Dat is dus Howard Pink (voorheen Fink), een man die zich volkomen bewust is van zijn positie in het leven, die staat voor zijn mening, er volop van overtuigd is dat al zijn beslissingen de juiste zijn. Een gelukszoeker weliswaar, maar wel een met klasse.

De financiële pers zal erop staan om 'selfmade miljonair' achter de komma te zetten. Die titel had hij vroeger als geuzennaam gedragen. Maar tegenwoordig heeft hij toch het gevoel dat er iets neerbuigends in die woorden zit, een gevoel onder de grootstedelijke bobo's in blauwe overhemden dat hij niet helemaal tot hun soort mensen behoort. Hij heeft het

altijd hoogst ironisch gevonden dat mannen (en het zijn over het algemeen nog steeds mannen) met ontzag voor geld vanwege de macht die het oplevert, het bezit ervan verwerpen als het niet geërfd is.

Want, denkt Howard terwijl hij zich naar de lift toe draait, is het niet veel indrukwekkender als je vanuit het niets 150 miljoen pond hebt gegenereerd dan dat het je op een presenteerblaadje is aangeboden door een seniele oudoom met een adellijke titel en een beschimmelde hoop stenen van de National Trust? Is het ergens niet beter als je het gemaakt hebt met de verkoop van kleding in een marktkraam in Oost-Londen, kleding gemaakt door zijn moeder, God hebbe haar ziel, die met spelden in haar mond gebogen over haar Singer-naaimachine zat (hij bleef haar maar zeggen dat ze geen spelden in haar mond moest stoppen. Luisterde ze ooit? Natuurlijk niet), kleding die hij meenam, te hoog prijsde om die vervolgens de nietsvermoedende menigten op Petticoat Lane Market aan te smeren? Verdienende dat niet meer lof? Winst maken, die investeren in voorraad van hoogwaardiger kwaliteit, die voor een hogere prijs doorverkopen, en dat keer op keer blijven doen, met altijd het einddoel voor ogen, tot hij de eigenaar was van Fash Attack, de snelst groeiende kledingwinkelketen van Groot-Brittannië?

Verdienende dat geen respect?

Want je kon per slot van rekening pas spullen verkopen als je jezelf wist te verkopen.

Als klein jongetje had Howard ooit een verkoper van Petticoat Lane een heel servies zien opstapelen, alle borden op elkaar, waarna hij de hele trits de lucht in gooide. De koopman had de hele stapel met een enorm kabaal weer opgevangen zonder ook maar één bord te laten sneuvelen. De huisvrouwen hadden niet geweten hoe snel ze hun portemonnee moesten trekken.

Dat was hoe je omzet maakte. Het was een kwestie van show. Het was een kwestie van zelfvertrouwen. Hij voelt vocht onder zijn oksels. De kraag van zijn overhemd zit te strak, ook al heeft dat hem een rib uit zijn lijf gekost. Het is gemaakt door een firma die Eton heet. Normaal gesproken verkochten ze daar overhemden voor lange, dunne mannen, maar hij had erop gestaan dat ze die aanpasten aan zijn wat corpulentere gestalte. In eerste instantie vond hij de naam wel gemakkelijk – die combinatie van de beroemdste kostschool van het land met de kledingindustrie die hij – vergeef hem de woordspeling – als zijn broekzak kende. Maar lang bleef het niet grappig. Tegenwoordig stemt het hem somber als hij 's ochtends het label ziet.

Hij drukt op het knopje voor de lift. Achter hem klinkt een schel lachsalvo. Hij knippert met zijn